

FURNICA

ANUL XV - N° 93

1664-25 bani.

— Ne'necăm, Argetoenel Ajutooor...
 — Dumneata iești de vină, șefule:
 tocmai pe Tăzlăuanu ai găsit să'l pui la
 stăvilă ? !

Yom Kiper

Trecu marea și sfînta sărbătoare a *Impăcăciunei*, sărbătoare cînd credincioșii Talmudului se duc la gîrlă deși scutură buzunarele de păcatele săvîrșite în cursul anului, ca să facă loc pentru cele ce au să vie în anul curgător — și se iartă între ei, cei cari s'au dușmănit, ca nu cumva, aglomerînd ura și necazurile, să ajungă... să dea pe răscoale.

Cu prilejul zilei de Yom Kipur, doi ovrei, cari se dușmănisera de moarte trei sute șalzeci și cinci de zile, în șir, se împăcaseră acum și și dedeseră mîna, cu hiritiseli reciproce:

— Să-ți dea Dumnezeu bine, Ițic!
— Și ție, frate Șulăm, să-ți dea Dumnezeu ce mi dorești tu mie!
— Măi, Ițic, iar începi?

Ziua asta, solemnă între toate, a fost pîngărită, în secolul trecut, printr'un sacrilej de care numai un păgîn de turc e capabil.

Murise, prin Anatolia, un musulman bătrîn, bătrîn tare; și lăsase unicului fiu, cam zezec, o avere imensă. Pușintel la minte, otomanul cel tînăr căzuse în mîna unor cămătari cari, pe la *Royal*-ul din partea locului, exploatează minorii și pe cei tîrzii la judecată. Anume, dedese toată averea moștenită și cumpărase un depozit uriaș de... castroane de acelea pe cari le țineau oamenii la îndemînă pe cînd closetele nu se perfecționaseră.

Marfa turcului ședea la soare. Nici un cîine nu intra să cumpere — fiindcă în Anatolia, ca și la București, operațiile respective se fac pe maidan.

După vreme îndelungată, cînd angrosistul de... castroane ajunsese la silimet, nu șt' ce i vine într'o zi vizirului, care se avusese bine, în tinerețe, cu defunctul părinte al negustorului de... castroane, că numa chiamă pe prefectul de poliție și-l întreabă:

— Bre, agă, ce s'o fi făcut, oare, Ibrahim, vechiul meu prieten din Anatolia?

— A murit de ani trecuți, excelență.
— Săracul! Imi pare rău, că tare mi era la suflet. Dar a lăsat moștenitori?

— Unul singur.

— Trebuie să fie chiabur, că Ibrahim era om cu stare.

— A fost chiabur, excelență, dar acum nu mai are nici meși în picioare.

— Cum așa? Dar în ce negoț și-a pierdut starea?

— L'a înșelat un ciufut, fie-ți obrazul cinstit, excelență.

— Cum, bre?

— Băiatul, Măria ta, e cam zezec, și ovreiu pehlivan.

— Ei, și?

— Și, ovreiu i-a luat toate paralele?

— Cum așa?

— Da. I-a luat averea ca plată pentru niște marfă.

— Ce fel de marfă?

— Nu mi vine să spui, excelență.

— Spune, mascară, că pui de-ți taie cealmaua!

— I-a dat, în schimbul icosarilor, un depozit cu...

— Cu rahat?

— Nu; adică: da — ba, nu. Plin cu... castroane.

— De alea intime?

— Da, excelență.

— Și?

— Și, cum în împărăția Profetului maidanele sunt ca locurile virane din vilaetul doctorului Gheorghian, lumea n'are nevoie, la noi, de... castroane.

— Și nu se caută?

— N'a vîndut unul într'un an.

— S'a ruinat, va să zică?

— Cu desăvîrșire, Măria Ta.

— Bine. Mîine, este Yom Kipur. Nu rămîne, în Lipscași, un ovreiu care să nu se ducă la templu.

— Așa e, excelență.

— Ei, pune pristavii să bată toba și să vestească cum că am dat poruncă eu ca să i se taie gîtul ciufutului care va fi prins mîine că se duce la havră fără să aibă un... castron pe cap.

Și să dai de veste băiatului să ridice prețul.

A doua zi, pînă la prînz, zezecul își refăcuse averea; un... castron nu mai avea în depozit — dar, în schimb, anatolenii vorbesc și acum de pitorescul tîrgului străbătut de izrailiteni cu... gugiumanul peste tichia care, potrivit ritualului, punctează ceea ce vine d'asupra talesului.

Ioină Diamandescu

MUCURI DE IDEI

— ORIGINALE —

Rezon!

De mult am avut un prieten, astăzi mort, foarte cum se cade, dar c'un cusur: bea. Ziua și noaptea bea!

Odată un prieten îl invită la masă:

— Popescule, am un vin...

— Bine, neică: cu plăcere — mai ales că vreau să cunosc și eu pe noua ta nevastă.

Nenorocitul se însurase a doua oară și dase peste o nevastă foarte sgrîcită... cu alții.

Masa începe fix la ora hotărîtă. După fiecare sardea, Popescu bea cîte un pahar cu vin:

— Fain undelemn!... Lunecă, dom-le...

Vine ciorba. Popescu înghite patru pahare cu vin:

— Strașnică ciorbă! Te încinge, dom'le, că nici c'un butoi nu te poți stinge!

Sosește tocana cu cartofi: șease pahare cu vin.

Cu friptura a fost un dezastru: obosit de a tot duce paharul la gură, Popescu i-a tras cu sticla, sugînd-o pînă n fund.

Nevasta amfitrionului schimba fețe-fețe cu ochii bleoziți la Popescu: care băuse într'un sfert de ceas cît nu beau ei într'o lună. Crezînd că are să i tae pofia, servește un castron mare cu iaurt.

Cum îl zărește, Popescu se repede la pahar:

— În sănătatea d-voastră, doamnă, că faină ideile avuseși cu iaurtul. Cu iaurt să vezi cum merge vinul!

Doamna, îngrozită, îl întreabă:

— D-le Popescu, foarte curioasă sunt să știu cu ce nu beți d-voastră vin?

— Cu apă, scumpă doamnă! — răspunde Popescu liniștit, ghicind unde vrea să bată amfitrionul.

Politica la cafenea.

Două inși stau de vorbă la o masă de lîngă ușe. Unul exclamă:

— De n'o cădea guvernul nici acut în opoziție ne putrezesc oasele!

— E ca și căzut! — afirmă celăl' sentențios, făcînd cu palma gestul ca și cînd i-ar tăia capul.

— Cine ți-a spus?

— La club.

— Daaa?!

— Care va să zică, tu nu știi nimic?... Noi, la club, am și împărțit slujbele. Tu, de exemplu, n'ai să ai nimic deocamdată. Pe urmă însă, după ce s'o limpezi situația, te numim în locul lui Popescu din mahalaua noastră.

— Ce slujbă o să aibă Popescu?

— Slujbă mare... mare de tot. Nu ți-o spun, fiindcă e secret.

— Ori cît de mare o fi, Popescu tot o merită: e om cult, foarte cum se cade...

— Hm!... Da!... — îi ia prietenul vorba din gură. — Nu zic nu: Popescu e un om foarte cum se cade! Și eu îl stimam mult; dar de cînd nevastă-sa îl înșeală cu mine, nu pot să-l sufer!... Sigur că te numim în locul lui!...

Sosind un al treilea, conversația deviază asupra timpului frumos și „scum-pirei lemnelor“.

Birou de plasare.

Fiindcă a rămas în prag, domnul dela spatele biroului îl întreabă:

— Ce doriți?

— Caut o servitoare.

— Greu. De cînd a început să se ieftească stamba, toate s'au făcut cocote!

— Ele s'au făcut ce s'au făcut, dar ce mă fac eu?

— Aveți copii?

— Nu: sunt flăcău.

— Atunci ce mai așteptați, domnule? Dacă vrei să ai o servitoare bună, ieftină și supusă... însoară-te!

În tren.

Pe peronul gării Pucioasa vilegiaturisti așteaptă să plece la București. Sosește „garnitura“.

Năvală, înghesueală, amenințări. În sfîrșit, iată-i la locul lor.

Ionescu a ocupat singur ultimul compartiment, de lîngă ieșire. O droaie de geamantane și legături, risipite pe jos, pe canapele și pe coridor îi dau aerul unui general victorios în mijlocul cadavrelor dușmanilor învinși.

La stația Lăculețe se sue Mitică. Își face loc printre geamantane, se uită lung la Ionescu care nici nu-l bagă 'n seamă... Dacă a văzut că nu-i rost, deschide ușa vagonului, s'așează pe prag cu picioarele rezemate de scară, desface un ziar și 'ncepe să citească.

— Ușa! — urlă Ionescu din compartiment.

Mitică sbîrcește genele — probabil c'a găsit ceva interesant.

— Ușa!... că s'a făcut curent! — urlă a doua oară Ionescu.

Mitică îi dă înainte cu citania.

Ionescu se sîcîie nervos, sbîră și mai tare:

— N'auzi, domnule?... Ușea!

Mitică întoarce foaia la „Ultimele informații“.

Popescu sare țiños, împiedicându-se de propriile lui bagaje iese în coridor:

— Ce'nsemnează asta, domnule?

— Poftim? — întoarce capul Mitică.

— Ușea... închide ușea! D'aia am stat eu o lună la Pucioasa să mă vindec, ca să mă'mbolnăvesc din pricina dumatile?

— Cît te-a costat?

— Opt mii de lei.

Mitică plimbă privirea pe maldărul de legături și geamantane... cleatină din cap:

— Mult, domnule: dacă stăteai în București te vindecai la Mărcuța numai cu patru mii!

Alta:

— Itic Șloim, două jumătăți cît fac?

— Domili prifisor, două jumătăți fac dija un întreg.

— Știi bine?

— Da, domili prifisor.

— Atunci să'mi răspunzi la următoarea întrebare: Cineva îți dă s'alegi între două jumătăți de portocală și una întreagă. Ce o să iei tu?

— Eu am să iau dija portocala întreagă.

— Pentru ce nu iei cele două jumătăți, că tot o portocală fac?

— Fiindcă aia portocală a mai pierdut dija din zeamă cînd a fost tăeată în două!

Ultima.

— Care va să zică, ai divorțat?

— Imposibil, monșer, să mai trăiesc cu ea! Ce am aflat în urmă, a fost îngrozitor! Inchipuește-ți că astă-vară, cît a stat singură la munte, nevastă-mea m'a înșelat de treizeci de ori în șir.

— Taci, bre! N'a respectat nici măcar repaosul duminical?

— Ba da. Duminicile însă le-a pe-

trecut prin bilciuri, unde'i permis să se ție toată ziua prăvăliile deschise!

Vaxilescu „își ia masa“ la birtul său obicinuit.

Chelnerul obicinuit i-aduce obicinuitul sifon — singura consumație lichidă care costă numai un leu.

Cîteva minute în urmă, pe cînd Vaxilescu explora fundul farfuriei căutînd cu lingura „perișoarele“ ceorbei, pic! pic! Mașina fiind defectuoasă, sifonul se consuma singur, plîngînd în lungul nasului de cositor.

Vaxilescu ia paharul, apasă pe coada sifonului; țîșșș! O țîșnitură doar și'l repune la loc, convins că s'a vindecat.

Ași! După cîteva secunde: pic! pic! pe fața mesei.

Vaxilescu repetă operația cu paharul de patru ori.

Pic! pic! a cincia oară.

Vaxilescu sbîră indignat:

— Chelner, te rog... la sifonu ăsta și du'l la closet; de cînd l-ai adus într'una face pipi!

Dramă intimă...

...conjugală, în două scene cinematografice.

Scena I

— Bărbate, te-ai făcut un bețiv și jumătate!

— De ce, nevastă?

— Păi și astăzi am umblat în dulapul cu lichioruri și am găsit sticla cu mastică aproape goală.

— Nevastă dragă, pot să jur că nici nu m'am atins de ea!

— Atunci cine a băut-o?

— Știu eu!

— Nu cumva toanta aia de Marița. Să fii cu ochii în patru, c'odată și-o dată tot o prindem noi!

Scena II.

„Marița toanta“ e unica slujnică a soților Georgescu. Madam Georgescu fiind bătrînă, d-nul Georgescu... d-nu Georgescu nu e întîiul pensionar slujnicar!

În acelaș salon în care s'a petrecut scena I.

Madam Georgescu, surprinzîndu'și bărbatul pe cînd pupa pe Marița în gură:

— Ce faci, nenorocitul?

Georgescu, foarte calm:

— Vreau să văd dacă'i miroase gura a mastică!

Nae D. Tărănu.

Băiete un şniţel !

— Săracu tata, rău a ajuns : pe farfurie !

Desen de F. Târziu.

PORCII

IMPRESII DIN TIMPUL INVAZIEI

NOTE DE OM NECĂJIT

— Păi, ce, el lucrează, când e la o adică?

— Dar cine?

— Leonard, sireacul.

— Leonard lucrează?

— Din contra. Leonard pune pe alții.

— Nu pricep.

— Uită-te, domnule: Leonard, cum știi, are lipici — că așa l-a făcut natura pe el. Maximilian, care cunoaște talenturile personalului, l-a pus pe tenor să dea replica neamțului însărcinat cu censura teatrelor...

— Și?

— Ei, și dumneata, par'că ești la dolcă! Păi, nu pricepi dumneata cum devine când colaborează Leonard cu neamțul?

— Nu, zău!

— Da pedestru mai ești, domnule!

— Ci, ea vorbește deschis, măi, creștine.

— Atâta ar mai lipsi, acumă: să vorbesc pe față despre...

— Bine. Să zicem că am înțeles: tenorul, în duet cu censorul, își face treaba, în paguba trupei Gabrielescu. Dar neamțul nu poate avea, el singur, atâta trecere ca să împiedice pe guvernator de a libera autorizația.

— Nu, negreșit. Pe hodorogul de guvernator îl traduce al de face pe... tenorul cu domnia sa.

— Vorbești în papainoage, măi, omule. Nu înțeleg nici un cuvânt.

— Păi, de, ce să 'ți fac eu! Mai lămurit de cit așa, cum să grăiesc! „Tenorul“ guvernatorului e și el una și una cu cel dela Grigoriu — care e pereche cu Leonard. Asta — al lui von Tscheppe — are și damă, ca să nu înțeleagă lumea că n'are. Dama asta, fiind că tot stă de geaba, a trimes-o neamțul pela cei cu cădere iar el s'a rugat de hodorog să facă un pustiu de bine lui Maximilian. Guvernatorul, după ce a examinat chestia, a dat poruncă să nu care cum-va să se libereze gabrieleștilor împuternicirea de a juca, de oarece trupa asta nu e cușer ca cealaltă.

— Și pe urmă?

— Pe urmă, băieții, după ce au tot strîns cureaua, vorba lui Carp, șapte luni de zile, ca, doar-doar, azi-mîine, or isbuti să capete ausweis, au rupt cureaua, ieri, au eșit în uliță, și, cînd trecea Maximilian, au început, în cor, pe aria *Conspiratorilor*, din Huguenoții:

— Huo! Huideo!

— Atît?

— Ba, mai ziceau ei o vorbă, dar nu îndrăsnesc s'o spui de frica lui Antipa...

— Și urmarea?

— Urmarea a fost că s'au dus cu nunta la secție.

— Mulți?

— Două. Protagonistii.

— Cine și cine?

— Kanner și Avramescu.

— Și la secție?

— Acolo, inspectorul din strada Primăverei, lucrat, pe semne, și el, a pus mîna în pieptul lui Avramescu...

— Ce vorbești, domnule! Și Avramescu?

— Avramescu a pus și el mîna în gîșă inspectorului.

— Și, în sfîrșit?

— În sfîrșit, după ce s'au desfăcut din îmbrățișare, s'a încheiat proces verbal de ultragiu.

— Ultragiu pentru că au huiduit pe Maximilian?

— Nu, frate: fiindcă a îmbrățișat Avramescu pe inspector.

— Așa, da. Acuma o să-i judece la ocol, nici vorbă.

— Ași! l-a judecat deja.

— Cine?

— Poliția.

— Cum, poliția?

— Da. l-a ținut două zile la hîrdău — și le-a dat drumul, pe urmă.

— Simplu *relâche*.

— Acuma, *da capo al fine*: lucrătură pe ascuns, huiduiață, îmbrățișări la secție, *relâche* și etetera.

— Comedie în toată regula, care va să zică?

— Dar ce, niște trupe de operetă vrei să joace dramă!

Santagiu și Minciună. — Pe zidurile capitalei s'a lipit azi, 29 Iunie, o înștiințare, așa, ni tam ni sam, prin care autoritatea militară ne face cunoscut că trei țărani: doi din Prahova și unul din Vlașca, au fost condamnați la moarte pentru că au răspîndit șvonul cum că rușii ar fi luat Brașovul — și că sentința a fost executată.

Judecînd de pe ce cunosc eu despre lealitatea chelnerilor cari constituiesc autoritatea germană în teritoriul ocupat, sunt în drept să cred că mint nemții și astă-dată De cînd cu ofensiva Înțelegerii, teutonilor le-a intrat frica în oase că o să le sărîm în cap — deși nici cuțite de bucătărie nu mai avem. Toată strădania lor e, acum, să nu aflăm noi ce se petrece pe fronturi, să nu prindem de veste despre răsvrătirile cari se țin lanț-acasă la ei, și, mai vîrtos, să nu fim puși în curent cu situația jalnică de la Siret. De aci, toate invențiile, toate minciunile, și amenințări, și zăngănit de custură ca, doar-doar o amorți speranța noastră în succesul definitiv și se va tempera disprețul cu care întorcem capul dela maiestosul lor căbotinagiu.

Și sunt atît de inferiori supușii kaiserului în cît nu numai că nu se pun

de acord, barem, ei în de ei, dar nu sunt consecuenți dela un număr, la altul al aceleași *Gazete*.

Așa, săptămînile trecute, *Hajojetzul Bucureștilor* spunea, solemn, că Kerenski e pe moarte, că nu mai are de trăit de cît cîte-va ceasuri și că medicii îi oblojesc agonia cu morfină; și, în aceeași zi, *Berliner Tagblatt* anunță că Kerenski s'a dus la Odesa, unde a ținut o mare întrunire populară — și că de-acolo a plecat la Kiew, unde a convocat pe ruși pentru a-i îmbărbăta să continue războiul pînă la capăt!

Aceeași *Gazetă* a *Bucureștilor* ne aduce la cunoștință, de pe informațiile lui Mizrahy, cum că socialiștii din Iași au făcut, acum vre-o zece zile, o mișcare față de care guvernul român a rămas neputincios. Armata rusă a scos pe Rakowski din închisoare și l-a plimbat pe stradă *în triumf* — și că autoritatea lui Brătianu e atît de nulă în cît 'i-ar putea lua locul domnișoara Arbore ori Frimu dacă ovreii din Iași ar fi organizați pentru putere. Peste trei zile, pămîntenii, uîind ceeace spusese, aduc vestea că guvernul dîi Moldova a împușcat trei zeci de socialiști, la Iași, și, în sfîrșit, azi comunică o telegramă din Berlin prin care ne informează că guvernul român a executat un singur socialist, și anume pe cel care... ajutase pe Rakowski să *evadeze*.

Cu patru zile înainte de această comunicare, *Gazeta* lui Grossman ne spusese că regele Ferdinand a părăsit, cu familia, Moldova — și tot în aceeași zi *Vossische Zeitung* aducea vestea că regele Romîniei a primit, la Iași, într-o lungă audiență pe Wandervelde, ministrul belgian, cu care, apoi, însoțit și de un general rus, a vizitat frontul.

Cum să crezi, dar, ticlurile neroade ale nemților, cînd, mai ales, aceste născociri sunt poruncite de teutoni și scrise de mercenari dezertori, cărora le e frică, la capătul războiului, de urmările mișeliei la care se dedau: cei din tîiu, ca să cotopească Europa — cei-l-alți, ca să agonisească gologanul pentru rachiu!

Încă un jîrman. — Panait Macri, veselele părinte al „haiducilor“, a jucat englezilor o festă care nu se va uita, în vecii vecilor, pe marginea Tamisei. Anume, cînd a văzut că Venizelos face, în sfîrșit, „planșă“ în apele Înțelegerii, el, Macri, ca să neutralizeze efectul, s'a băgat redactor la *Gazeta* ovreiască a jîrmanilor.

Cu începere de azi, deci, figurează, în josul articolelor din *Gazeta Bucureștilor*, și numele, ilustru în literatură, al lui Macri, printre Șulămii, Wechslerii, Burăhii și cei-l-alți Canburopoli de romînească extracțiune.

Un franțez, probabil în prevederea acestui sguduitor eveniment european, a dat *murdăriei* următoarea originală

definiție: „Salté-matière mal placée.” Și, cu tot caracteru-i paradoxal, definiția aceasta este exactă. Sculptatul, de exemplu, n'ar fi, judecând de pe procesul fiziologic care-l produce și de pe organul care-l expulzează, să fie o *murdărie* prin el însuși; dar când îl *plasezi* pe mura patrioților tocmiți la nemți cu ziua, atunci împrumută, prin faptul acesta, ordura locului unde e așezat și devine scîrnăvie.

Cîntărind, dar, lucrurile bine, poți să-i zici lui Macri chiar... madam Cazavillan, dacă vrei—dar *salté*, nu, fiind că nimeni n'ar fi mai bine „*plasiat*”, de cît el, în redacția *Gazetei*.

Dar, murdărie ori nu, Macri a redus la neant succesul obținut de înțelegere la Atena—și, de acum în colo, Venizelos, în partida Ententei, abia va ține cumpăna cu Macri în tabăra lui Pinckhofs.

A murit Maiorescu.

Dintre vechii prieteni aflători în capitală, singurul care n'a făcut vizită de condoleanță a fost Carp, Ba, ca să știe lumea că e în capitală, că e sănătos și că într'adins nu se duce să-și ia adio dela omul cu care, cincizeci de ani, trăise în comunitate de idei, s'a urcat în automobil, și, în haine albe, a încrucișat de zece ori, pe Calea Victoriei, convoiul trist care ducea la capela cimitirului rămășițele pămîntesti ale celui care a fost Titu Maiorescu—teoreticianul, criticul și filosoful junimismului.

Maiorescu fusese însărcinat, la 1912, cu formarea cabinetului — și partidul conservator îl desemnase ca șef în locul uriașului dela Tîbănești, care declarase răsboiul lui vodă.

De aci ura, care nu s'a potolit nici în fața mormîntului, a mărînimosului Carp...

Hoții de păgubași.— „Vorordnungul” de azi poruncește că, sub pedeapsă de trei luni închisoare ori trei mii de lei amendă sau amîndouă de odată, nu mai e îngăduit să cumpărăm, dela soldații nemți, singurii negustori rămași pe piață, tutun, cafea, zahăr ori alte mărfuri curente.

Și ordonanța deslușește, ca motiv al poruncei: „S'a observat adesea că civilii *provoacă* pe soldați să le vînză aceste mărfuri”.

Or, cum să provoci pe un spîter, de-o pildă, să-ți vînză icre; pe un popă, să-ți procure bocanci; pe un avocat, brînză, ori pe un soldat, tutun și zahăr, numai cel care a redactat „Vorordnungul” e în stare să priceapă. Căci, ca să *provoci* pe cine-va la o acțiune oarecare, trebuie, mai întîiu, ca acel cineva să fie în măsură de a executa acea acțiune—în cazul nostru, ca să provoci pe un soldat să-ți vînză zahăr, trebuie ca acel soldat să aibă zahăr de vînzare. Altfel, provocarea ar fi absurdă

— cum ar fi absurdă dacă m'ai provoca pe mine să-ți construiesc o locomotivă ori pe stărițul dela Căldărșani să-ți dea lecții de scrimă.

Dar ordonanța, în tilcul ei, nu oprește *provocarea* ci *țirgul* efectiv. Inutil să vă spun că, de pe experiența mea personală, germanii nici nu așteaptă să fie trași de mîneacă, fiindcă dumitale și mie nu ne dă în gînd că au marfă de vînzare — ci te provoacă ei să cumperi, de oarece știu că tot civilul pe care-l înțilnește în stradă are, pe vremurile astea de urgie, cite ceva de cumpărat, mai ales că *sorturile* lui fiind furate, se vînd mai ieftin.

Ordonanța, dar, dacă n'ar fi fost nemțească, ar fi trebuit să oprească pe soldați de a vinde — nu pe civili de a cumpăra.

Dar, à propos: ca să se facă țirg, și așa de des încît să se alarmeze și să intervie guvernatorul, nu e destul să se găsească mușterii — trebuie, întîiu și întîiu, să fie marfă de vînzare. Și este, într'adevăr. Cîți suntem în București, toți ne furnisăm, direct ori prin samsarul *pămîntean*, dela oamenii kaiserului, pentru că, ori cît sunt ei de hoști, tot ne fură mai puțin decît negustorii romîni.

Dar de unde atîta zahăr, tutun, ca'ea, bocanci și celelalte cișturi cu cari se face atît de întins comerț ambulant? veți întreba dumneavoastră, care nu cunoașteți *tehnica* germană. Și răspundeți, parcă vă aud: produsul furțagului!

Ei, este și nu este așa, cititorule. Marfa e furată, într'adevăr, și fiecare cîtană nemțească învîrtește cite un negoț. Decît, furțagului acesta nu este opera soldatului — ci a altcuiva. Căci, să ne înțelegem: în piață, nu mai e, de mult, bucăciică de zahăr — a fost, dela început, rechiziționat cel de prin magazine iar pentru cel dela particulari s'au făcut zeci de descinderi pînă s'a adunat ultimul gram. Tutunul, apoi, se lucrează la Belvedere — și fabrica e administrată de germani, după ce s'a cîntărit cantitatea din magazine. Debitanților li se dă, *odată pe lună*, atîta cît nu pot satisface trebuințele consumației pe o singură zi — și noi fumăm, ca niște turci, treizeci și una de zile pe lună! De unde fură, atunci, voinicii lui Mackensen, căci nu e unul care să nu facă negoț?

Foarte simplu: dela depozitele armatei.

Nu e, însă, admisibil să se fure, pe toată ziua, lăzi de zahăr și vagoane de tutun fără ca ofițerii însărcinați cu paza acestor tezaure să prinză de veste, în șapte luni de zile, și să nu găsească mijlocul de a pune capăt pirateriei.

Cum se face, atunci? veți întreba, iarăși.

Se face ca în armata rusească: fură ofițerii și dau soldaților spre desfacere, cum fac angrosiștii cu negustorii en

detail. Seara, cînd se întoarce bravu cu recolta, o dă, cu socoteală, junkerului, pînă la o para, — iar acesta, filotim, îi numără zecluiala cuvenită pentru alergătură.

Pentru noi, cei ocupați, s'a făcut de o sută de ori dovada că onestitatea germanului este așa de rigidă în cât ovreii se simt umiliți...

Numai cite-va luni de contact cu romînil — Albrecht, Pauker, Simons, Sternbach, Zechender, Finkelstein — și panașul nemțesc a ajuns ca coada berbecului cînd trece prin scaleți. Și nu mă dumiresc: fost-a Sternbach așa de fain pedagog — ori germanul e golazal în extraordinara-i putere de asimilare!

Vă părăsesc, deocamdată, fiindcă am primit citație să mă înfățișez la *Zentral-polizeistelle*.

Curierul care 'mi a adus-o nu e Stoian — că-l cunosc eu pe fîlălăul lui Marghiloman.

Magistratură Tudescă.— 18 Iunie, 1917. Mă dusei.

N'a fost nimic deocamdată. De aci încolo poate să vie partea fundamentală a... Instrucției.

Un beamter, mare, gros, ordinar — un fel de putzelmeister, îmbrăcat civil, tuns pînă la piele și cu un cap în formă de pară, m'a întrebat, politicos, în nemtește, despre starea civilă. La întreprerea mea, tot în nemtește, că nu vorbesc limba asta, 'mi adus un ovreiu, slab, jerpelit, de aparență meschină, miop și bolnăvicios, care nu știa nici romînește nici nemtește.

Ovreiul, timid foarte, îmi făcea impresia că se teme de mine, par'că.

Prin intermediul acestui tîlmaci, m'a întrebat neamțul: cum mă chiamă; de cîți ani sunt; unde sunt născut; cum chema pe tata, pe mama, pe părinții părinților lor; dacă am fost vre-odată soldat; dacă am avara; dacă, și ce fel de decorații am—și cite limbi vorbesc.

Două dificultăți mari a întîmpinat interogatoriul acesta: întîiu, la întreprerea mea că „ich kann nicht deutsch”, magistratul a rămas cu impresia că limba lui Goldenberg n'are taine pentru mine. De aceea, cînd 'i a tradus ovreiu declarația că nemtește nu vorbesc, a sărit în sus:

— A vorbit adineauri în limba germană.

Îi spuseseam într'adevăr, cele patru cuvinte, dar asta e a patra ori cel mult a cincea idee pe care o pot eu exprima în limba lui Schiller—poate mai corect de cît tîlmaciul, dar numai atîta. A trebuit bătaie de cap ca să deslușesc pe ovreiu ce e cu nemțeasca mea, fiindcă și lui îi trebuia *dolmetsch* pentru limba romînă.

Artibald

Aceste „note” au început la No. 83.

Cu începutul anului XV, „Porcii” apar regulat câte două pagini la fiecare număr.

„I-auzi, i-auzi, ia“...

(Dintr'un carnet străin)

22 Aug. — ... Ce trist început de toamnă! Plouă într-una. Parcă toate stropitoarele cari nu s'au mai văzut de un veac pe stradele Capitalei, s'au mutat în cer.

24. — Nu ne înseninează de loc. Iți vine să urli de plictiseală. De la ferăstră, văd un camion cu o mobilă sărăcăcioasă dinaintea casei. Se mută cineva la subsol?

25. — S'a mutat cineva la subsol. Aud că e un cismar. Cismăria trebuie să fie o meserie veselă! Cu toată vremea păcătoasă, cismarul șulera toată ziua.

26. — Ora 6 dimineața. Cismarul șulera din răspuțeri. Tot e bine că mai sunt pe lumea asta, cu toată scumpetea traiului, și oameni voioși, bine dispuși.

27. — Nenel, băiatul meu, îmi spune că cismarul din subsol șulera într-una numai pe: „I-auzi, i-auzi, i-auzi, i-auzi, ia“... de-ala mi s'a părut mie dela început melodia cunoscută.

29. — Am chemat pe cismar să-i comand o pereche de ghete. Pe când îmi lua măsura, a șulerat de nouă ori în șir pe: I-auzi, i-auzi, ia“... Șugubăt om!

3 Sept. — Astăzi m'am sculat de dimineață. Vreau să-mi încep înfrîșit drama în cinci acte și în versuri, al cărui plan îl am de vr'o trei ani în cap. Cismarul se sculase de dimineață. Și acum șulera. Firește tot pe: „I-auzi, i-auzi“... E cam plictisitor. Dar poți să te superi pe un om care-și face cheful nevinovat?

4. — Azi trebuie să încep. M-am sculat cu două ceasuri mai de vreme. Cismarul șulera! Oricum, mai la urmă, prea e prea.

6. — Am să trimit pe Marița la cismar să-l roage să nu mai șulere vr'o câteva zile.

7. — Mi-a răspuns că în apartamentele lui are dreptul să șulere cât îi place.

8. — Mai trimit pe Marița odată să-l roage că cel puțin să mai varieze repertoriul; să nu șulere într-una tot pe: I-auzi, i-auzi“...

9. — De geaba. Până la ora asta, 10 dimineața, l-a repetat de cincisprezece ori.

10. — Aseară am fost la Operă. Se cânta „Aida“. Dar mie în urechi nu-mi răsună decît: „I-auzi, i-auzi, i-auzi, ia“...

12. — Am pățit același lucru la concertul tenorului Miclescu, reîntors din turneu-l triumfal din America.

13. — Toate gramofonele din vecinătate pare-că nu mai au decît plăca aceasta. Era cît p'aci să scriu *plaga*.

14. — Nevastă-mea e tot atît de enervată ca și mine. Zice că o să înnebunească. Eu par-că și sunt.

15. — Nenel, băiatul meu, se plînge și dînsul.

16. — Marița ci-că pleacă. Să-i fac socoteala. Pentru Dumnezeu! Oric, numai asta nu.

18. — Mă duc să reclam la poliție.

19. — Poliția nu poate să facă nimic. Mi se pare că comisarul șulera și el printre dinți...

22. — Astăseară cismarul a stabilit un record. O sută de „I-auzi“ în cap.

24. — Am să-l ucid! Nevastă-mea zice că ar fi o crimă. Care crimă? Eu zic că ar fi un act de legitimă apărare.

28. — Ingrozitor! Nenel a început și el să șulere, încetinel: „I-auzi, i-auzi“...

29. — Nenel șulera tot mai îndrăzneț: „I-auzi“...

30. — I-am tras o bătaie lui Nenel. De geaba.

1 Oct. — Nenel șulera acum aproape tot așa de perfect ca și cismarul.

3. — Să lau otravă? Marița șulera și ea, — aceeași arie. Nu mai pleacă.

5. — Îmi plesnește scăfrilia. Nenel, Marița, cismarul șulera la întrecere. „I-auzi, i-auzi, ia“ ceasuri întregi.

6. — Astă-i culmea! Nevastă-mea începe și ea să fredoneze, cam timid încă, — dar cu nădejde: „I-auzi“...

8. — Nevastă-mea îi dă drumul acum din plin, — și ingrozitor de fals. Am să consult un doctor.

13. — Trebuie să fie un microb la mijloc. Mi-e rușine să mărturisesc, dar azi m'am surprins în două rînduri șulierînd și eu: „I-auzi, i-auzi, i-auzi, ia“...

14. — Am făcut progrese. Am repetat azi aria de opt ori.

16. — Cismarul șulera. Nenel șulera. Marița șulera. Nevastă-mea șulera. Eu șulera.

18. — Cocuța din leagăn strînge buzele în chip ciudat... Nu cumva—grozavă bănuială! — încearcă să șulere și ea?

20. — Mă tem că dacă mai continuă așa, Cocuța în loc să învețe să zică „papa“ și „mama“, o să înceapă ca mine să șulere: „I-auzi, i-auzi, i-auzi, ia“... Teribil!

1 Nov. — Nenel, Marița, nevastă-mea și eu însumi, dîmpreună cu Cocuța, plecăm. Departe. Într'un sanatoriu. O cură de hidroterapie ni se impune.

Cismarul rămîne aci. Măcar că, pentru o cură radicală, ar trebui să-l luăm și pe el cu noi.

I. Grec.

Revista „FURNICA“

Primește anunțuri în text cu trei lei linia, minimum zece linii.

Reclamele în versuri sau ilustrații cu legende, după învolută.

BRAȘOAVE

Incendiu mare în strada Pictorul Grigorescu (fostă Model). Generalul Nicolaeanu, prefectul de poliție, care se brodisse să-și serbeze tocmai în acea zi o aniversare, înclădat că focul a izbucnit subit fără să-l înștiințeze prealabil și îl împiedică să petreacă după pofta inimii, își descarcă nervii asupra publicului curios, alungîndu-l cu forța publică și cu aceea a propriilor săi plămâni dela „locul sinistrului“. Printre caseagură expulzați aflîndu-mă și eu cu un amic, ne refugiem în ospitalierul local Tripcevici din apropiere. Acolo peste cine dăm? Comandantul gardiștilor, inspectorul poliției, comisarul secției respective și alte autorități, cari dezertaseră dela post, și probabil încălzîți de dogoarea incendiului veniseră să-și potolească setea. Vruî să-l pedepsesc cu o epigramă improvizată între două sprijiri. Negăsind însă o rimă mai convenabilă la „malor Iacobescu“, am fost nevoit să-l bag mesa pe colonelul Țibică, comandantul pompierilor, cu toate că el singur rămăsese la datorie și, impresurat de fum și de flacări, comanda mereu soldaților „apă! apă!“, comandă pe care chelnerii bucureșteni n'au auzit-o niciodată din gura simpaticului meu amic. Să mă erte colonelul Țibică Urlățeanu, dacă abuzînd de licența poetică, i-am dedicat pe nedrept catrenul următor:

Pompierii, fără frică,
Luptă focul spre a 'nvinge
Iar la Tripcevici, Țibică
Bea de stinge!

Se anunță fuzionarea partizanilor d lui Iorga cu ai d-lui Vaida-Voevod.

Se putea ca, în ajunul iernei, tusea și cu junghiul să nu fie laolaltă?

S'ar putea spune că, în urma acestel firești contopiri, gruparea politică ce va rezulta va fi o a... gripă dreaptă a bolșevismului dela noi.

Toți oamenii noștri politici sunt niște pigmei comparatî cu d. Mihailescu.

Față de grelele nevoi ce bîntue țara, toți se întrebă nedumeriți: „Pe unde scoatem cămașa?“ Ei bine, fruntașul țărănist a rezolvat această gravă problemă;

El și-a scos cămașa peste pantaloni!

Mi se spune, n'am avut vreme să controlez, că la Paris s'a creiat un post de inspector al mormintelor soldaților Români cari au căzut pe frontul francez. Această slujbă ar fi plătită cu trei mii de franci, nu lei, lunar.

Dacă'i așa, declar că renunț la vi-surile mele de deputație, de portofoliu ministerial și numire în diplomatie. Prefer să fiu numit intendent al democraticului cimitir Pătrunjel din București, iar peste câteva zile guvernul să mă transfere la Paris în postul similar.

Pe lângă leșoara de 3.000 franci (10.000 lei), lasă că știu eu să mă în-virțesc! O să mă pricopsesc numai exportând băcanilor noștri untdelemnul din candelă, care trebuie să fie „extra-vierge Puget” sau altă marcă de primul rang!...

D'abia acum, la bătrânețe, mi-am găsit eu adevărata mea vocație poli-tică: aș fi un eminent intendent de ci-mitir!

Dar, pun rămășag, că mi-a luat-o înainte altă persoană mai simandicoasă din protipendadă.

Kiriace Napadarjan

CARNEA

Cu încopere dela 15 Octombrie, prețul sta-bilit de primărie pen-tru carnea de vacă, va fi 10 lei.

Ziarele.

Va să zică, dela 1 Octombrie încolo, nu vom mai vedea carnea cu ochii... dacă n'o vom plăti cu 20 de lei.

Acesta este rostul, la acest rezultat va duce prețul maximal al primăriei. Experiența s'a făcut de o sută de ori pînă acum: de cum se coboară prețul unui articol dispăre, regulat, articolul de pe piață — că să apară prin pivnițe, unde, din pricina riscului și din a treia mină, se cumpără cu de două ori prețul maximal.

Cine nu s'a lovit de marafetul acesta, nu e din țara românească.

— Dar cum să facă biata primărie, domnule, dacă așa nu vă place, altfel nu vă convine? par'că aud pe cititorul căre a reușit, în fine, să pătrună, la municipalitate, în biroul de unde se slobod bonuri pentru cînd vor veni lemne la Colentina. Cum să facă pri-măria ca să vă intre în voie, că, cum

o întoarce și cum o aduce, tot vă vîitați?

— Uit'-te, dragă, cum ar trebui să facă, scurt și simplu:

Întîiu și întîiu, să fie primărie — nu școală de adulți pentru cei cari neavînd ocazie, la vreme, să se familia-rizeze cu îndatoririle mădularului co-munal, învață bărbieria, acum, pe căpă-țina noastră.

— Bine. Una la mină. Pe urmă?

— Pe urmă, al doilea, cele șapte ajutoare ale doctorului să nu stea, pe canapele, la *ospel*, ca să rezolve hîrtii de resortul șefilor de biuro — ci, din revărsatul zorilor, să se înființeze prin piețe și pe la bariere, ca să vază prin ochii lor, nu prin ai ipistatului, ce intră în oraș, cu ce preț cumpără toptangii și cu ce dară desfac, pe urmă, cei cu paralizul. Dar în toate zilele — nu numai din cînd în cînd, ca să lase vreme să se producă rana și să ajungă la gan-grenă.

— Să zicem că a făcut-o și p'asta. Ajunge?

— Nu. Mai trebuie ceva.

— Anume?

— Mai trebuie ca cei 25 de consi-lieri, pe cari îi chiamă azi cîte odată pe săptămînă ca să bea tutun, să plece, zîlnic, cu trăsurile primăriei, fiecare în cîte o direcție, pe la regiunile unde se produc merindele cu cari se îndoaie capitala — și, după ce vor studia, la fața locului, cantitățile și prețul de revenire al mărfii, să vie la București cu date precise ca să se poată pune, *pentru acolo*, prețuri maximale. Căci, dacă producătorul vinde, pe loc, patla-gelile roșii, cu un franc și cinci zeci, ori cliți jandarmi ai pune în piață, nu'l poți face pe precupeț să le vînză cu un franc aduse în capitală.

— Să zicem că primarului nu 'i e frică de votul universal și a făcut-o și p'asta. Ei, s'a isprăvit cu lăcrămașile?

— De unde! Abia atunci ar începe operația fundamentală.

— Ce operație?

— Vezi bine. Trebuie, neapărat, să se lase lui Hociung latitudinea de a se amesteca, cu agenții lui Voinescu — că pe automobiliști îi urmăresc pătrulele militare — printre cei cari vînd și printre cei cari tîrguiesc, în piață, prin piv-nițe, pe la mahală și, pe sub mină, prin curțile oamenilor.

— Ce are a face!

— Nu fii dobitog. Stai să vezi: de cum l-a simțit pe pirat că cere un golo-gan peste prețul fixat de primărie, să'l înhațe — dar să'l înhațe și să'l ducă la Jilava, fără avocat și fără cele trei sute de chitibușuri ale procedurii.

— Și prăvălia?

— Vraiște. Să se vînză pe loc în folosul orfanilor de războiu.

— Pe urmă?

— Pe urmă, pe mine, birtaș ori pre-pus la stabilimentele unde se lasă tot produsul permiselor de export, îndată ce mă miroase Hociung că, ca să iau, la Chateaubriand ori la Elyseu, 30 de lei pe o maioneză, dau, pe șalău, de două ori prețul maximal, să mă ia de guler, și, să mă ducă la Văcărești.

— Dumneata, pardon, ești cam zăl-tat, domnule.

— De ce, dragă?

— Păi, cin' s'ar mai face primar, cine ajutor și cine consilier comunal, dacă ar fi să se încarce cu atîtea și așa de feroce atribuții?

— D'ala 'ți e dumitale? Păi ești timpit, iubitule.

— Care?

— Vezi bine. Dacă Hociung prinde pe hoți și 'i duce unde trebuie; dacă Hociung pune botniță tilharului din ma-rele comerț; și dacă fără Hociung nu se poate, cum vezi, să se readucă piața la normal, ca să poată tîrgui și cei pe cari nu 'i cunoaște ministrul de indu-strie, atunci nu bagi de seamă că Ho-ciung e primar — și cînd o fi Hociung primar, n'are să mai fie nevoie de nici unul dintre cei 32 de consilieri cari își plimbă cîmotia în trăsurile comunei?

— Cum vîd eu, dumneata vrei re-voluție?

— Nu. Regulă. Dar dacă nu se poate fără revoluție — fie!

— Așa ar fi dacă doctorul Gheor-ghean ar fi de capul lui — dar, întîiu, primarul e ales, în Cameră, pe lista *comerțului*; și, al doilea, nu se poate mișca fără consimțimîntul generalului Averescu.

— Și al lui Tăzlăoanu.

— Și.

— Atunci, onorate domn, o să vază capitala carnea cu 10 lei cînd o mai ajunge Lupu, vornic.

— Atîta pagubă!

— Sal'tare.

— Slugă.

Contribuabil

Epidemia la modă

— Ce fericire, Mișo... Credeam că n'o să te mai văd niciodată.
 — Așa de rău ai fost bolnav?
 — Da, mașor: douăzeci de ani mă condamnaseră și-abia m'a grațiat regele!

Désen de F. Șiralo.

POPESCU & Comp.

— ADAPTĂRI —

Căsătorie din dragoste.

Lui Toroipan îi merge faimă că e milionar — ceeace, contrariu obiceiului, e foarte adevărat. S'a pricopsit în timpul războiului, vânzând refugiaților în Moldova speranța unui stomac fără moarte — s'a înbogățit vânzând „paste alimentare” pentru stîrpirea tifosului exantematic și mărirea energiei.

În vârtejul afacerilor, tot Toroipan a mai reușit să fabriceze o fată care astăzi așteaptă să se mărite legitim, regenerînd cu zestrea ei mai știu eu ce buzunar ciuruit de nobil scăpătat prin tripouri.

În timpul cînd Toroipan strîngea bani, domnișoara, ca să nu stea de geaba, a adunat o însemnată colecție de amoruri clandestine. Altfel de multe, că n'au cele din urmă a aflat și tată-său. De aceea a și hotărît s'o mărite cît mai curînd — ca pe urmă ea să facă ce vrea, altul fiind responsabil de purtarea ei. Vorba lui Toroipan: „Numai falșii fac comerț fără firmă!”

După o săptămîină de căutare, „firma” a fost găsită: tinăr inteligent, plin de talent și de datorii (formulă cunoscută).

Iată-i în consfătuire intimă, discutînd asupra zestrei. Vorbește „firma”:

— Tată socrule, ce'mi spuseși nu știam; mă surprinde însă faptul că această ascundere vine din partea unui om de afaceri, obicinuit să tragă lumea pe sfoară la lumina zilei! Zici că viitoare mea soție nu are un trecut tocmai curat. Bine: tinerețea e tinerețe și trebuie să se distreze. Am fost și eu tinăr naiv și știu!... În sfîrșit, ca să nu mai lungim vorba, o iau de nevastă, cu o condiție: să-mi dai 5000 lei de fiecare greșală a ficei d-voastră.

— Vai de mine, ginere: vrei să mă lași pe drumuri? — a oftat bietul Toroipan lăsîndu-se mototol pe șcaunul de la spatele lui.

Totuși cununia s'a făcut. O dovadă mai mîlt, că la urmă urmei virtutea tot e răsplătită (aci e vorba de virtutea ginerului).

*

Oameni practici.

Familia Popescu e foarte bogată și numeroasă. Fiind bogată, între altele

își permite și luxul de a avea un medic al ei, poreclit „medicul casei”.

Madam Ionescu, soția cunoscutului arendaș care a cîștigat un milion toamna aceasta, vânzînd grîul încins, ascuns de astă toamnă, a sosit ieri în vizită la madam Popescu, făcînd „grimazuri” i-a spus:

— Mașer, bărbatul meu a hotărît să luăm și noi un medic al casei, plătit cu luna: anul ăsta bietul om a fost aproape într'una bolnav și ne-a costat o grămadă de parale vizitele doctorilor. D'aia am și venit: să te întreb cît îi plătești pe lună la al d-voastră.

— Chipurile noi l-am angajat cu anul...

— Atunci trebuie să vă vie și mai ieftin.

— Depinde. Dacă bărbatu-meu ori eu suntem tot anul bolnavi, nu ne costă nici cinci parale.

— Cum așa?!

— Păi foarte simplu. Noi îi dăm, toftan-bazar, cinci mii de lei pe'an. Cu o condiție: dacă suntem vreunul bolnav, îi tăem din socoteală leafa pe zilele cît am fost bolnavi, adică nu-i plătim decît zilele cînd am fost sănătoși. Numai așa poți fi sigur că n'asvîrli banii în vînt.

*

Jos speculatorii!

În curînd toamna va intra în agonie. Frunzele îngălbenite au și început să sboare, purtate de vînt, odată cu suflurile fizicilor condamnați să doarmă, la iarnă, înveliți cu plapumă de zăpadă. Fiorul morței străbate nevăzut, îndolîind vitrinele cari expun privirei trecătorilor „mostre” de coks, antracit și lignit, adus la domiciliu, cîntărire dreaptă și preț convenabil... pentru negustorul vînzător. Numai auzind prețul unei „tone” și te-apucă frigurile, dinții clănțănindu-ți ca'n bătaea crivățului. Insuși cîmpul, despueat de verdeață, gol ca o Miță ieșind din bae, reîntră în sînul lui — dacă e posibil! — și-acolo, la căldură, lucrează pe tăcute, făcînd să încolțească semințele menite să ntreție viața omenirii dela vară înainte. Lupii se retrag în păduri, prepară'n cor concerturi simfonice de urlături sinistre. Ursul, în vizunia lui, se zgribulește, adoarme, bombănînd, pentru un sezon întreg. Vulpea, șireata vulpe, apucă potecile cele mai neumblate, ocolînd pe toți, pe toate, și'n

special femeile de gîtul cărora i-e teamă să nu rămîie o vecinicie subț formă de guler la modă. Rața măcăe, aplaudă cu ciocul ca să se neâlzească; gîsca — că d'aia e gîscă! — se cocoțează mîndră, rumenită, pe varză la tavă; musca bîzîie... La drept vorbind, de ce bîzîie musca? Plînge oare fiindcă a citit în ziare că serviciul aprovizionării Capitalei, cu sediul la Primărie, are lemne... la pădure? Că'n curînd numărul judecătorilor de pace va trebui cel puțin dublat ca să poată judeca pe toți aceia cari, în lipsă de alt combustibil, se vor încălzi oferindu-și, gratis, ghionți și palme? Sau... Mă rog: de ce bîzîie musca?... Poftim?... Protestează contra excesivei scumpiri a alimentelor?... Aveți dreptate. Căci iată ce am citit undeva:

Patru muște, care se aveau ca surorile, vînzînd lăcomia speculatorilor ajunși să vîndă chiar murdăria lăsată de ele pe geamuri, subț numele de „semințe de mac”, hotărîsc să tragă un chef strașnic, ca să mai uite necazurile.

Una intră într'o „patiserie” și d'acolo într'un borcan de dulceață uitat fără capac. Manîncă de se'ndoapă; după zece minute moare.

În loc de zahăr, dulceața fusese falsificată cu zaharină de contrabandă.

A doua muscă, scîrbită, pornește înainte, ocolînd toate cofetăriile și celelalte localuri în cari se consumă numai „dulciuri”. La mahala, găsește cîteva firimituri de piine pe taraba unei brutării cu obloanele trase. N'a apucat să înghită de două ori că a și crăpat, ducîndu-se să fie de urît decedatei în borcanul cu dulceață.

Piinea fusese plămădită din făină mucigăită, cumpărată de morari cu optzeci de bani chilo și vîndută butarilor cu doi lei și douăzeci și cinci.

A treia muscă, însetată, se zvîrlă într'un pahar cu must proaspăt, atunci stors la teasc. Soarbe lăcomește, se umflă... se umflă pînă pleznește.

Mustul—zece lei chilo, mă rog! — fusese falsificat: în loc de struguri, negustorul băgase în teasc o damigeană de acid salicilic.

A patra muscă, rămasă singură pe lume — vorba poetului—nici una nici două intră într'o droguerie cu gînd să se sinucidă.

Toate dulapurile închise. Numai în-

tr'un coif al prăvăliei, aturnat d'un cui, un petic lung de hirtie unsuroasă, avînd de-asupra tipărit: *Hirtie pentru omorît muște.*

A găsit ce-i trebuia. Adio viață! Adio și voi pungași negustori speculatori!

Se repede ca o nebună, cu capul înainte, se lipește de hirtie și începe să se... otrăvească. De ce mîncă, d'aia se simțea mai bine la stomac. A dejunat „fain“, ca pe vremuri la Capșa, înainte de războiu.

Hirtia de omorît muște era falsificată!

D'aceea repet: jos speculatorii! De ce să se mai ostenească stînd în picioare la spațele teighelei, cînd tot atît pot cîștiga, dacă nu dublu, în ședere pe scaun?

In recreație.

După ora de matematică.

Imediat ce profesorul a eșit pe ușe, elevul Popescu, cel mai lenș din clasă, dă fuga de se suie pe catedră și d'acolo, adresîndu-se „monitorului“:

— Vaxilescule! Tu, care ai luat nota zece adineăuri fiindcă ești cel mai tare la „rezolvarea problemelor“, îterog, față de toți colegii noștri, să-mi răspunzi la o întrebare: Cîți ani ai?

Elevii izbucnesc în hohote de rîs batjocoritor.

Popescu face semn cu mîna:

— Tăcere, mă rog!... Un minut tăcere și aveți să vă convingeți că Vaxilescu nu știe cîți ani are!

— Cincisprezece... Implinesc cincisprezece ani la sfîrșitul lui Octombrie! — răspunde dirj cel întebat.

— Anul trecut cîți ani aveai?

— Paisprezece.

— Atunci de ce spui că ai numai cincisprezece? Dacă anul trecut aveai paisprezece și acum cincisprezece, total ai douăzeci și nouă!

Gălăgie mare izbucnește între elevi, cari încep să strige: „Bravo, Popescule, strașnic l-ai înfundat!“

Cel păcălit rămîne cîteva momente gînditor. Apoi face semn că are și el să spuie ceva.

Elevii, curioși, tac.

Vaxilescu, adresîndu-se lui Popescu:

— Cîte picioare ai?

— Două.

— Anul trecut cîte picioare aveai?

— Două.

— Păi atunci tu nu ești om! Dacă

anul trecut aveai două picioare și acum două, înseamnă că'n total ai patru picioare: ca vitele!

*

Un nou soi de monedă.

Poetul Castron e'n mizerie: o mizerie neagră... mai neagră chiar decît mîșetele și gulerul pe cari nu le-a schimbat dela încheerea păcei. Răzbit de foame (nu mîncase de două zile), intră într-o circiumă-restaurant de pe calea Grivitei, s'așează la o masă și se îndoapă cu cinci mititei, două sute cincizeci grame de vin amestecat cu apă și-o bucățică de pîne. Total 8 lei și 50.

— Du-te de spune lui stăpînu-tău să vie ca să-i plătesc! — poruncește el chelnerului care-l serve.

Circiumarul sosește, întreabă îngrijorat:

— V'a încărcat la socoteală?

— Nu; dar pentru altceva v'am chemat — o simplă informație: voiam să te întreb cît te condamnă judecătorul dacă dai o palmă unui client.

— Cinci lei.

— Ești sigur?

— Păi toată lumea știe asta! Ia rîf fix.

— Atunci — întoarce Castron obrazul — dă-mi, te rog, două palme și restul pînă la zece lei: alți bani ca să-ți plătesc mîncarea, n'am!

Nae D. Țăranu

Chestia lemnelor

Din pricina lor, zilele trecute domnul consilier Doicescu a cerut „desărcinarea“ pe care d. dr. Gheorghian a încuviințat-o, fără să mai cheme și moașa comună. În adevăr, lemnele din depozitele Primăriei au ajuns un fel de bețe care se pun în roatele și roțile mult complicatei comisii interimare. „Ardele-ar focu de lemne, ca pe depozitele de măruri!“ — ar fi exclamat melodramatic și fostul prim-ajutor de primar Donescu cînd a fost „desărcinat“ ex-officio de slujba de staroste al depozitelor de combustibil.

Și în vremea asta lemnele se scumpeșc, iar dacă ar merge tot așa, au să se cîntărească în aur că în evul mediu piperul, sau au să fie prețuite ca aschiile sfinte din crucea lui Christos.

Căci multiple și varii sunt întrebunțările lemnului: leagăn, coșciug, scobitoare, bîță pentru alegeri libere și azil pentru ploșnițe nomade.

Dar să explicăm mai bine amatorilor

Revolta dela Văcărești

*La Văcărești a fost revoltă,
Soldați-au tras... deș'n bandiți,
Este de plîns trista revoltă:
Treî-patru morți, cîțiva răniți.*

*Părerea presei e'nvoită
Asupr'acestei răsvrătiri:
— „Li s'a dat carne împuțită
„Și d'aia și-au eșit din firi!“*

*Declar, n'am nicio simpatie
Pentru revoluționari.
Mai bine vor hrăniți să fie
Ca noi la birturile mari?!?*

*Pretenția-i neobrazată
La acești oameni buni de streang,
Cînd servesc carne „fezandată“
Azi birturi chiar de primul rang.*

*Să aibă mai bună mîncare
Decît noi, liberi și onești,
Hoții d'in penitenciare?!
Nu, zău, ar fi... să te crucești!*

*Și noi plătim grozav, nu glumă,
Fripturi ce put pe la birtași,
Pe cînd pe grutis le consumă
Stimabilii noștri pungași!*

Cyrano

cum se poate obține lemne ieftine și de salcie de la depozitele Primăriei. Mai întii e necesar să te aprovizionezi cu o mare cantitate de răbdare și cu o pipotă mai largă ca burduful unei cămile; rupi o pereche de pingele pe la secția respectivă pentru obținerea formularelor; mai rupi alta pe la grajdurile comunale pentru căpătarea cartelei, și apoi îți poruncești o pereche de opinci mai trănice cu care începi să bați drumurile depoului.

Aici, după ce ai înghițit cîteva sute de metri cubi de praf și cîteva duzini de sictireli, ajungi în fine în culmea fericirii cocoțat deasupra unei căruțe plină cu strîmbături de salcie ori teiu, care îți sdruncină pînă acasă toate iluziile și măruntaiele. Odată cu aceste binecuvîntate lemne, obții și un buștean gigantic pe care orice tăietor refuzînd să l taie, îți poruncești o pereche de cisme și... începi să colinzi toți măcelarii, pînă dai de unul amator de un „scaun“ de tăiat carne. Iar dacă nu găsești nici unul, chemi un rudar și poruncești să scobească în buștean o albie în care să-ți scalzi iluziile moarte..

„Ingropate-ar cu cheltuiala Primăriei!“ blestemau odată oamenii cînd se supărau pe cineva. Acum au început să zică:

„Încălzite-ai cu lemne comunale!“

Ferească Dumnezeu pe oricine!

Duțu Mal.

Hoții de codru!

Hoții de oraș!

Desen de A. Măruș